Вирлооке сонце

сідає на чорну скелю.

З неба, гір і свободи собі збудувала дім я.

Небосхил для людини —

якраз відповідна, стеля.

Піднімеш думку — і не розіб'єш їй тім'я.

Майстрували нам стелю до млості, до одуру,

із найкращих ідей, з настановами згідно,

знявши мірку з пресованих бовдурів

і пружинно-спіральних негідників.

Спіральним зручно.

Високим не дуже.

Високим зроду таке не личило,

щоб те, за що ладен віддати душу,

думку твою підгинало й калічило.

Високі думки в'юнитись не вміє.

Впиралась чолом у погашені гасла,

крізь товщу стелі росла в надію

і, як свіча, без повітря гасла.

Боліла правдою. Плакала віршами.

Чистими ранами революції зяяла.

Училась мовчати. На бантині вішалась.

Або йшла милуватись північним сяйвом.

Морозами бита, муштрована покиддю,

виходила сива з тих академій.

На довгих столах вимирала покотом

від різних редакторських епідемій.

А люди питають:

— Де геніальні повісті?

Де думка епохи, весела й печальна? —

Поїхала у закритому поїзді.

Похована на цвинтарі мовчання.

Слухайте, ви, що ідеї розплямкали,

чиїми руками ту стелю роблено,—

воскресла думка, встає над уламками,

живою водою правди покроплена!

Золото мистецтва з переляком сплавити,

добути з брехні — ненадійна алхімія.

Єдина стеля мистецтва —

правда.

Піднімеш поезію — і не розіб'єш їй тім'я.